

Charita



časopis Slovenskej katolíckej charity

štvrtročník No. 4 2010 (nepredajné)



Téma Adopcia na diaľku®



Foto: Matus Zajac

EDITORIAL

Vernosť ako svedectvo

Byť verným znamená prinášať obete.

Viera.

Trpieť i niesť kríž pravdy.

Vytrvalosť.

Pochovať lož a vyznať Boha vo svete.

Svedectvo.

Oddanosť, ktorá bolesť v požehnanie mení.

Láska.

Snažili sa udusiť živé duše. Narazili na skalu.

Pred 60 rokmi krvavé rany pokryteckej komunistckej ideológie umocnili silu vytrvalosti a viery rehoľných sestier naďalej vydávať svedectvo o prítomnosti Boha vo svete. 29. augusta 1950 sa začalo úsilie štátnej moci pokračovať v likvidácii duchovného života a zabrániť šíreniu Božieho slova zrušením ženských rehoľí i kláštorov. Proces označený ako „Akcia R“ či „Barbarská noc“.

Cirkev predstavovala nepriateľa, ktorý musel byť porazený. Keď je však zrno zasiate na úrodnú pôdu, sila vetra môže odviať vonkajšie plevy, no koreň zostane pevne v zemi.

Stali sa svedkami. Rehoľné sestry, z ktorých vernosti vyklíčila budúca sloboda cirkvi. Obeta za zjednotenie. Aj všednosť môže byť predzvesťou krásna. 40 rokov exilu, zákazu vydávať svedectvo. Hlučné bitie režimu do hrude na znak víťazstva. Výsada prvého slova ale neznamená bezvýhradnú pravdu. Až čas ukáže jej vážnosť.

Sestry zbavené, premiestnené, vyvezené, obmedzené. Represia, bolesť, plač, smrť. Slúbili im hmotné bohatstvo, ak by odišli v pokoji a vzdali sa rehoľného slubu a viery. Oni si vybrali život chudoby v bohatstve živého ducha. Život žitý na obraz Pána. Cestu trnistú, na konci ktorej je zasadená krása. Svojím svedectvom dali príklad ďalším.

Žiadna ruža nemá rovnaké trne, no zmyslom každej je predsa láska. Zdieľaná i rozdávaná, k druhým smerovaná. Slovenská katolícka charita už 20. rokov, od obnovenia svojej činnosti po nežnej revolúcii, stojí blízko pri človeku a pomáha tým, ktorí to najviac potrebujú.

Ivana Pástorová

Slovenská katolícka charita (SKCH) ako neštátna nezisková organizácia poskytuje charitatívne, sociálne, zdravotnícke a výchovno-vzdelávacie služby ľuďom v núdzi bez ohľadu na rasu, národnosť, vierovyznanie a politické zmyslanie. Právnu formou je SKCH „Účelové zariadenie cirkvi a náboženskej spoločnosti“, zriadené Konferenciou biskupov Slovenska, a je samostatnou právnickou osobou. V zmysle Kódexu kánonického práva je SKCH konfederáciou verejných združení. Tvoria ju arcidiecézne a diecézne charity na Slovensku. Štatutárnym orgánom SKCH je generálny sekretár. Generálny sekretár riadi a zodpovedá za činnosť Sekretariátu SKCH a charitných domovov.

ADRESÁR SKCH

Sekretariát Slovenskej katolíckej charity

Adresa: Kapitulská 18,
814 15 Bratislava
Tel.: 02-5443 1506, 5443 2503
Fax: 02-5443 3097
E-mail: sekretariat@charita.sk
http://www.charita.sk/
Účet: 683221653/7500 ČSOB Bratislava

Bratislavská arcidiecézna charita

Adresa: Heydukova 14,
811 08 Bratislava
Tel., fax: 02-5292 0275
E-mail: charitaba@charitaba.sk
http://www.charitaba.sk/
Účet: 4010078918/3100
Ludová banka Bratislava

Trnavská arcidiecézna charita

Adresa: Hlavná 43, 917 01 Trnava
Tel.: 033-5511 396, Fax: 033-5511 397
E-mail: battarci.charita@stonline.sk
http://www.charitatt.sk/
Účet: 4008297855/7500 ČSOB Trnava

Diecézna charita Nitra

Adresa: Samova 4, 950 50 Nitra
Tel.: 037-7721 792, Fax: 037-772 1798
E-mail: charita.nr@ba.telecom.sk
Účet: 691943162/0200 VÚB Nitra

Diecézna charita Banská Bystrica

Adresa: Tibora Andrašovana 44,
974 01 Banská Bystrica
Tel.: 048-472 0272, Fax: 048-472 0271
E-mail: charitabb@charitabb.sk
http://www.charitabb.sk/
Účet: 736841312/0200 VÚB

Spišská katolícka charita

Adresa: Jesenského 5,
052 01 Spišská Nová Ves
Tel.: 053-4424 519, Fax: 053-4424 519
E-mail: caritas@nextra.sk
http://www.caritas.sk/
Účet: 29634-592/0200
VÚB Spišská Nová Ves

Diecézna charita Rožňava

Adresa: Nám. baníkov 27,
048 01 Rožňava
Tel.: 058-7326415
E-mail: dchrv.roznava@gmail.com
Účet: 18137 582/0200 VÚB

Arcidiecézna charita Košice

Adresa: Bočná 2, 040 01 Košice
Tel.: 055-6255 317,
Fax: 055-6255 328
E-mail: adch-ke@charita-ke.sk
http://www.charita-ke.sk/
Účet: 513026193/7500
ČSOB Košice

Gréckokatolícka charita Prešov

Adresa: Hlavná 2, 080 01 Prešov
Tel.: 051-7723 970,
Fax: 051-7723 970
E-mail: gkcharita@gkcharita-po.sk
http://www.gkcharita-po.sk/
Účet: 4008425976/7500 ČSOB Prešov,
VS: 001-10

Gréckokatolícka

eparchiálna charita Košice

Adresa: Dominikánske nám. 13,
040 01 Košice
Tel.: 055-6259 454
Účet: 4 350 228 409/3100
Ludová banka

Diecézna charita Žilina

Adresa: Predmestská 12, 010 01 Žilina
Tel., fax: 041-723 1234,
E-mail: charitaza@gmail.com
http://www.dcza.sk/charita
Účet: 0424702305/0900
Slovenská sporiteľňa Žilina

Obsah

Z DIECÉZNYCH CHARÍT

Aby sa viac nemuseli báť

4

ROZHOVOR

Každý malý krok - veľká radosť

6

TÉMA

Blíži sa 15. výročie projektu Adopcia na diaľku®

8

OSLAVUJEME 20. VÝROČIE SKCH

Oslavujeme 20. výročie obnovenia činnosti SKCH

12

ZO SEKRETARIÁTU SKCH

15

**PŮT PO STOPÁCH
SV. FRANTIŠKA Z ASSISI**

Spišská katolícka charita zorganizovala pre svojich zamestnancov 6-dňovú púť po stopách sv. Františka z Assisi. Kláštorom Sacro Convento pútnikov sprevádzal poľský minorita p. Jerzy Páeta OFM Conv. Vďaka jeho sprevádzaniu sa pútnici dostali aj na miesta v starobyľom kláštore a kostole sv. Františka, kde sa bežný smrteľník nedostane, napr. miestnosti starej časti kláštora, kde žil sv. František so svojimi prvými bratmi. Bol to nesmierne hlboký duchovný zážitok.

Súčastou púte bola aj návšteva večného mesta – Ríma – a účasť na audiencii Sv. otca Benedikta XVI. V stredu, 1. septembra, sa nádvorie apoštolského paláca v Castel Gandolfo zaplnilo pútnikmi, ktorí prišli pozdraviť Sv. Otca počas jeho pravidelnej audiencie. Benedikt XVI. pozdravil slovenských veriacich v slovenčine týmito slovami: „S láskou vítam slovenských pútnikov, osobitne zo Spišskej katolíckej charity. Bratia a sestry, prajem vám, aby vaša púť k hrobom svätých apoštolov vás naplnila novou silou vo vašej veľkodušnej službe starým, chorým a postihnutým. Všetkých vás zo srdca žehnám. Pochválený buď Ježiš Kristus!“

V Ríme nás s veľkou starostlivosťou a odbornosťou sprevádzal veľvyslanec Slovenskej republiky vo Vatikáne, Jozef Dravecký s manželkou. Vďaka rehoľnej sestre Dcére kresťanskej lásky, sestre Bernadete Šalátovej, ktorá žije a pracuje v Dome sv. Marty vo Vatikáne, sa mohli účastníci púte nadchnúť krásami Vatikánskych záhrad a pri návšteve Slovenského pápežského kolégia sv. Cyrila a Metoda v Ríme sa nám venoval osobne p. rektor Vladimír Stahovec. Vďaka srdečnému prijatiu a sprevádzaniu všetkých uve-

dených, mali pútnici nádherný duchovný, odborný, ale aj ľudský zážitok. Všetkým, ktorí sa im venovali, vyslovujú úprimné, Pán Boh zaplať!

O krásne duchovné i kultúrne zážitky sa účastníci púte obohatili aj návštevou miest Cascia, zvlášť návštevou sv. Rity, mesta Padova s kostolom sv. Antona Paduánskeho a Benátok so slávnym námestím sv. Marka. Prínosom púte bolo upevnenie spoločenstva zamestnancov Spišskej katolíckej charity a prehĺbenie, a posilnenie vo viere. Slovenskú katolícku charitu sme prezentovali šiltovkami a tričkami „v charitných farbách s logom“.

Spišská katolícka charita

**16 ZARIADENÍ SKCH OTVORILO
SVOJE BRÁNY**

Zastúpenie Európskej komisie na Slovensku a Informačná kancelária Európskeho parlamentu na Slovensku v spolupráci so Slovenskou katolíckou charitou (SKCH) pripravili Deň otvorených dverí, 19. 11. 2010, vo viac ako 16 zariadeniach na celom Slovensku. Tlačová konferencia sa za prítomnosti zástupcov médií uskutočnila v priestoroch Nocľahárne sv. Vincenta de Paul v Bratislave na Ivánskej ceste 32, účasť prijala aj pani Anna Záborská, poslankyňa Európskeho parlamentu.

Generálny sekretár SKCH a ambasádor Európskeho roka boja proti chudobe a sociálnemu vylúčeniu, Radovan Gumulák, predstavil význam a cieľ Dňa otvorených dverí, i angažovanosť charity pre chudobných i sociálne vylúčených. K aktuálnej problematike sa zástupcom médií prihovarila p. Anna Záborská, poslankyňa Európskeho parlamentu, predstaviteľ Zastúpenia Európskej komisie na Slovensku, p. Peter Zsapka,

i riaditeľ Informačnej kancelárie EP na Slovensku p. Robert Hajšel. Riaditeľ neziskovej organizácie Depaul Slovensko, p. Juraj Barát, priblížil pôsobenie a charakter Nocľahárne sv. Vincenta de Paul. Následne zástupcovia médií využili priestor na otázky, na základe ktorých vznikla zaujímavá diskusia, ktorej význam sa budeme môcť dozvedieť čoskoro. **Končí sa Európsky rok boja proti chudobe a sociálnemu vylúčeniu, ale prichádza nový, rok 2011 – Európsky rok dobrovoľníctva.**



A práve v zmysle tohto významu bol pre všetkých pripravený, **19. 11. 2010, Deň otvorených dverí v SKCH**, ktorý sa niesol v duchu osláv 20. výročia obnovenia činnosti SKCH, sviatku sv. Alžbety – patrónky charitatívnej činnosti a konal sa v rámci Európskeho roka boja proti chudobe a sociálnemu vylúčeniu. 16 zariadení v rámci celého Slovenska (Nitra, Banská Bystrica, Žilina, Martin, Čadca, Košice, Prešov, Lučenec, Bratislava a 7 zariadení v pôsobisku Spišskej katolíckej charity), otvorilo svoje brány od 10.00 do 17.00 hod. Jeho účelom bolo oboznámiť čo najširšiu verejnosť s potrebami chudobných, sociálne i zdravotne odkázaných spoluobyvateľov, narušenie ich vžitých stereotypných názorov a pohľadov na ľudí bez domova. Upriamiť sa tým mala aj ich pozornosť na samotnú charitatívnu činnosť s cieľom motivovať návštevníkov k dobrovoľníctvu, pocitu spoluzodpovednosti a ochote pomôcť, a tým budovať v ľuďoch pocit solidarity a vzájomnej súdržnosti.

V priebehu dňa sa uskutočnili v jednotlivých zariadeniach rozmanité akcie: kultúrno-vzdelávacie aktivity, varenie gulášu ako slávnostného obeda, hry a súťaž, večerná zábava s hudobným sprievodom, či výstava fotografií. Žiakom, študentom a pedagógom jednotlivých škôl tento deň sprostredkoval jedinečnú príležitosť nazrieť do týchto zariadení s možnosťou otvorene diskutovať s pracovníkmi zariadení o probléme chudoby s cieľom nachádzať východiská a prispieť tým ku zmene, s ďalším rozvíjaním diskusie na hodinách občianskej výchovy alebo spoločenskovednej náuky. Absolvovanie prak-





tických cvičení bolo nasmerované ku budovaniu a posilňovaniu solidarity s chudobnými a sociálne vylúčenými, a tiež ku spoznaniu dobrovoľníckej práce, do ktorej sa môžu aktívne zapojiť.

Vítaní boli všetci návštevníci, mladí aj starší, rodičia aj mládež, skupiny i jednotlivci, ktorým osud druhých nie je ľahostajný. Pretože „Najväčším zlom je nedostatok lásky: lásky k bližným, strašná ľahostajnosť k susedovi, k tým, čo žijú na okraji spoločnosti, k vykorisťovaným, chudobným, starým.“ (Matka Tereza)

ip

... BOL TO POŽEHNANÝ ČAS

Dom charity sv. Gianny v Čadci praskal vo švíkoch na Deň otvorených dverí. Od rána sa nezatvorili dvere, ako prvý návštevník bola škola sv. Márie Goretti z Čadce, po nich nasledovali ďalšie a ďalšie triedy, a jednotlivci. Všetci zamestnanci a dobrovoľníci boli pripravení na sprevádzanie prichádzajúcich hostí. V charitnej kaplnke sme po-



rozprávali o histórii Domu charity sv. Gianny, niečo o našej práci, poprípade sme odpovedali na zvedavé otázky. Potom nasledovala prehliadka nášho Domu. Hostia si mohli pozrieť, ako žijú a pracujú ľudia, ktorí stratili domov. V spoločenskej miestnosti boli vystavené rôzne suveníry zo sadry, papiera, tkané koberce, ručne vyrábané ružence, ktoré vyrábali počas celého roka. Nakoniec sa všetci zapísali do kroniky a mohli sa občerstviť z bohatého stola, pri ktorom pokračovala debata o všetkom, čo videli a čo ich zaujalo. Počet zapísaných presiahol číslo 200. Boli sme milo prekvapení záujmom o naše zariadenie. Na výbornom guláši, koláčiku a občerstvení si mohli pochutnať aj všetci obyvatelia Domu. Bol to požehnaný čas, mnohí ľudia boli milo prekvapení, o čom svedčia aj odkazy v kronike.

Prežili sme krásny deň v spoločenstve ľudí, ktorým záleží na našich spoluobčanoch, ktorí sa ocitli v neľahkej situácii.

Bc. Eva Ondrušková, DCHG Čadca

Aby sa viac nemuseli báť

V ZREKONŠTRUOVANOM OBJEKTE BÝVALÉHO FARSKÉHO ÚRADU V RABČI SA OD JÚNA 2008 POSKYTUJE SOCIÁLNA SLUŽBA MATKÁM S DEŤMI BEZ PRÍSTREŠIA.

Dňa 29. júna 2008, na sviatok Sv. Petra a Pavla slávnostne požehnal Mons. Andrej Imrich zrekonštruovaný objekt bývalého farského úradu v Rabči – Dom Charitas Sv. Hildegardy z Bingenu. Zriaďovateľom tohto domu je Spišská katolícka charita. V zmysle zákona o sociálnych službách č. 448/2008 sa od júna 2008 poskytuje v tomto dome sociálna služba „Zariadenie núdzového bývania“ osamelým tehotným ženám a matkám s deťmi bez prístrešia, alebo ženám a matkám s deťmi, na ktorých je páchané násilie.

Pri tejto príležitosti ďakujeme Pánu Bohu za doterajšie požehnanie a udelené milosti, ďakujeme všetkým cteným dobrodincom, ktorí svojim prístupom, láskou, modlitbou, darom, prácou alebo finančnými prostriedkami pomáhajú pri zrode a budovaní tohto diela.

S akou skupinou žien a detí pracujete v Dome Charitas Sv. Hildegardy z Bingenu v Rabči?

O pomoc nás žiadajú matky s deťmi a ženy, ktoré nemajú zabezpečené bývanie, alebo ktoré zažívali v domácnosti rôzne formy násilia. Matky a ženy sa veľmi často dostávajú do tejto nepriaznivej situácie aj v dôsledku vážnych životných chýb svojich rodičov. Mnohí naši klienti sú natoľko poznačení svojou minulosťou, že potrebujú pravidelnú a odbornú pomoc psychológa a psychiatra.

Čo je poslaním vášho zariadenia?

V našom zariadení poskytujeme bývanie na určitý čas, poradenstvo, pomoc pri uplatňovaní práv a právom chránených záujmov. Služime pre klientov ako istý odrazový mostík, to znamená, že ak klienti naozaj chcú, majú šancu sa u nás zotaviť, nábrať nové sily, získať sebavedomie, naučiť sa životne dôležitým zručnostiam, zodpovednosti, niečo si našetriť a nájsť si nové vlastné bývanie. Veľmi veľa záleží od samotného klienta, od jeho snahy a odhodlania zmeniť svoju doterajšiu situáciu.

Ešte pred začatím poskytovania sociálnej služby, pozveme matku, ktorá žiada o sociálnu službu, na osobné stretnutie do nášho zariadenia. Na tomto stretnutí matku oboznámime s podmienkami poskytovania sociálnej služby (plnenie si rodičovských povinností, dodržiavanie denného režimu v zariadení, vykonávanie denných prác

a služieb, úhrada mesačnej platby za poskytovanú sociálnu službu, a pod.) Zároveň aj žiadateľka popíše svoju nepriaznivú situáciu, v ktorej sa nachádza. Po dôkladnom zvážení rozhodneme, či je poskytovanie sociálnej služby matke v našom zariadení opodstatnené a nevyhnutné.

Je o sociálnu službu „Zariadenie núdzového bývania“ záujem?

K dnešnému dňu sme poskytli prístrešie 23 matkám a 36 deťom. Z okresu Námestovo, Tvrdošín a Dolný Kubín sme poskytli prístrešie 11 matkám s deťmi. Evidujeme okolo 48 žiadostí o sociálnu službu. Tieto žiadosti sme boli nútení priebežne riešiť iným spôsobom, ako umiestnením v našom zariadení. Pozitívom je, že väčšina matiek a žien, ktoré ukončili sociálnu službu v našom zariadení, si našli vlastné bývanie (podnájom), prácu alebo sa vrátili do prirodzeného rodinného prostredia.

Ako je to s financovaním tejto sociálnej služby?

Sociálna služba, ktorú poskytujeme, nie je dostatočne ohodnotená. Ako neverejnému poskytovateľovi sociálnej služby nám finančný príspevok na prevádzku poskytuje Žilinský samosprávny kraj, žiaľ iba na 8 klientov, napriek tomu, že nám zaregistroval 20 miest na poskytovanie uvedenej sociálnej služby. Najmä z tohto dôvodu nemáme dostatok finančných prostriedkov, napríklad aj na to, aby sme mohli zamestnať viac odborných pracovníkov, ktorí by boli nepretržite matkám s deťmi k dispozícii pri riešení ich denných ťažkostí a problémov, s ktorými zápasia. Mesačná platba klientov za poskytovanú sociálnu službu je tiež symbolická, keďže mesačné príjmy matiek pozostávajú prevažne zo štátnych sociálnych dávok, príp. dávok v hmotnej núdzi. Z tohto príjmu musí matke zostať finančná hotovosť na zakúpenie bežných potrieb pre deti, ako je mlieko, lieky, hygienické potreby, cestovné do školy a iné.

Táto situácia nás vedie k oslovovaniu podnikateľov, ktorých žiadame o zľavy pri nákupoch potravín, oblečenia, obuvi pre deti, školských potrieb, aj o finančné prostriedky, pretože nám pomáhajú udržiavať prevádzku a chod zariadenia, zakúpiť nevyhnutné veci do domácnosti, vymeniť nefunkčné a opotrebované spotrebiče.

Stretávate sa s podporou ľudí pri vašej práci?

Vďaka Bohu postupne pribúda počet našich dobrodinčov a darcov. Je milé, keď nás niekto navštívi, keď sa niekto zaujíma o to, čo robíme, keď nám niekto ponúkne spoluprácu alebo pomoc. Niekedy prosíme o pomoc aj my, pretože pomoc druhých často potrebujeme. Ak niečo od ľudí dostaneme, rozdeľujeme to podľa toho, kto to najviac potrebuje. Vždy to však dávame s vysvetlením, aby si klienti vážili každú pomoc od ľudí a predovšetkým sa spoliehali na vlastnú schopnosť a silu, a boli zodpovední.

Aké iné významné udalosti sa udiali za posledné obdobie vo vašom zariadení?

V máji 2010 bolo v Kostole navštívenia Panny Márie v Rabči pokrstených päť detí z nášho zariadenia, v mesiaci apríl 2010 dve matky prijali sviatosť birmovania z rúk Mons. Andreja Imricha. V júli 2010 sa päť detí z nášho zariadenia vďaka dobrodincom z Námestova zúčastnili na saleziánskom tábore na Slanej vode v Oravskej Polhore, z ktorého si deti odniesli nezabudnuteľné zážitky. Veľmi sme povďační nemeňovanému manželskému páru z Oravy, ktorí prijal dvoch starších chlapcov z nášho zariadenia počas letných prázdnin do svojej rodiny. Pre nás má veľký význam (verím, že aj pre klientov), že sme zaviedli povinné mesačné šetrenie klientom (10 % z celkového príjmu), ktoré slúži ako istá „výbava“ po odchode z nášho zariadenia. Tiež od leta 2010 v našom zariadení funguje škola varenia, ktorá sa veľmi osvedčila. Podarilo sa nám rozšíriť záhradku na pestovanie zeleniny, a aj si vypestovať dostatok koreňovej ze-

leniny. Dali sme si utkať domáce koberce, na ktoré pripravili materiál klienti počas dlhých zimných dní. Od mája 2010 do novembra 2010 si naši klienti privyrábali rozličnými reklamnými materiálmi v obci Rabča a Oravská Polhora.

Pred rokom, v decembri 2009 ste rozbehli v niektorých predajniach predvianočnú dobrovoľnú zbierku „Daruj a buď obdarovaný“, čo bolo cieľom tejto zbierky a aký bol výsledok?

Myslím, že zbierka dopadla dobre. Cieľom tejto zbierky bolo vytvoriť klientom nášho zariadenia, najmä deťom, viac možností na aktívne trávenie voľného času. Veľký zmysel mala aj samotná príprava na túto zbierku, aktívne sa na nej podieľali všetci naši klienti – kreslili, strihali, lepili malé balíčky, ktorými boli obdarováni všetci naši dobrodinoci. Vybierané finančné prostriedky sme použili na zakúpenie stolnotenisového stola pre naše deti, na opravu detských bicyklov a na dokončenie oddychovej zóny v areáli nášho zariadenia.

Veľké poďakovanie za dôveru patrí vedúcim predajní Kvetinárstvo Anton Sestrenek, pani Janke Balekovej z predajne Hračky Klinček, zamestnancom Katolíckeho domu, predajni Svetlo v Námestove. Vďaka dobrodincom z Námestova a dobrodincom z Liptova sme v tejto zbierke vyzbierali sumu 276 €.

Koncom letných prázdnin ste začali s výstavbou oddychovej zóny blízko vášho zariadenia. Čo Vás k tomu viedlo?

Myslím si, že k aktivite nás často vedie nejaká túžba, nejaký sen. Keď po niečom

dlhšie túžime, modlíme sa za to a zistíme, že to, čo chceme, je dobré, využijeme všetky možné spôsoby na to, aby sa nám túžba splnila. Mala som v sebe veľkú túžbu, aby pri našom zariadení stálo jednoduché detské ihrisko, oddychová zóna. Prečo? Deti k nám prichádzajú z málo podnetného prostredia s neorganizovaným voľným časom, deti často nemajú svoju obľúbenú hračku, nevedia sa hrať, sú utiahnuté, nesmelé, alebo naopak sú hyperaktívne, vystráajú a nepoznajú pravidlá. Preto sa snažíme, aj v rámci poskytovanej sociálnej služby, denne hľadať a ponúkať deťom možnosti na aktívne trávenie voľného času a snažíme sa viesť k tomu aj ich vlastné matky.

Odkiaľ ste získali finančné prostriedky na výstavbu tejto oddychovej zóny?

Náš zámer spojený s výstavbou detského ihriska – oddychovej zóny, finančne podporila spoločnosť Johnson Controls v rámci projektu Blue sky projekt. Tento projekt spoločnosť zameriava na pomoc charitatívnym organizáciám. Na návšteve v našom zariadení zamestnancov spoločnosti oslovila myšlienka výstavby detského ihriska. Na naše prekvapenie sme už po niekoľkých týždňoch dostali mail, že predkladaný projekt spoločnosťou Johnson Controls bol schválený a zaslaná nám bola suma na účet Spišskej katolíckej charity 1000 dolárov. Vzhľadom na obmedzenú výšku finančných prostriedkov sme sa snažili pri nákupe materiálu na ihrisko žiadať majiteľov predajní o zľavy na cene tovaru, našli sme šikovných majstrov, ktorí vykonali dobrú prácu na výstavbe ihriska za prijateľnú cenu, menšie nenáročnejšie práce vykonávali aj samotní klienti a pracovníci zariadenia. Všetkým vyslovujeme úprimné, Pán Boh zaplať.

Čo by ste chceli povedať na záver?

Znáмым problémom súčasnosti je, že ľudia si prestali pomáhať, zaujímať sa o problémy iných, pretože okolie často uznáva ľudí, ktorí sú majetní, majú postavenie, niečo znamenajú. Na ľudí, ktorí sa ocitli v zlej a nepriaznivej sociálnej situácii sa pozeráme s odsúdením. Títo ľudia sú často len dôsledkom zlyhania ich vlastných rodičov, sú to ľudia bez akéhokoľvek rodinného a sociálneho zázemia.

Naším cieľom je, aby matky znovu nadobudli pocit sebadôvery, sebaúcty, našli zmysel života a vytvorili raz svojim deťom skutočný domov.

Prosíme zároveň čitateľov o modlitby za Božie požehnanie pre tento dom a pre našich dobrodinčov, o modlitby za vnútorné uzdravenia a vieru našich klientov, za dary Ducha Svätého pre pracovníkov zariadenia. Vopred Vám vyslovujeme, Pán Boh zaplať.

Eva Murínová, SpKCH

Pre darcov: ČÚ 29634592/0200, VS 2010001



Každý malý krok – veľká radosť

O SVOJEJ SKÚSENOSTI S PRÁCOU DOBROVOĽNÍKA SA S NAMI ROZPRÁVAL ADAM PECIAR, KTORÝ STRÁVIL SKORO TRI MESIACE NA HAITI, KDE POMÁHAL PO ZEMETRASENÍ „SADIŤ NÁDEJ“ V DEDINKE L' AGUAMITE.

Čo bolo u teba podnetom k rozhodnutiu, stráviť letné študentské prázdniny prácou dobrovoľníka v zemetrasení zničenom Haiti?

O Haiti som sa dozvedel od priateľky, ktorá tam pôsobila ako humanitárny pracovník už niekoľkokrát. Pôvodne som chcel ísť pomáhať do hlavného mesta, kde bolo zemetrasenie, no ponuka ísť „sadiť nádej“ haitanom do dedinky L'Agumite ďaleko do hôr, bola lákavejšia. Rád pomáham ľuďom, tak rozhodovanie nebolo ťažké.

Aké boli tvoje prvé dojmy z ľudí, z krajiny, z pomerov, ktoré tam vládnu?

Vedel som, že idem do najchudobnejšej krajiny západnej pologule. Prvé dojmy boli také ako z rozvojovej krajiny. Veľa ľudí na ulici, popadané budovy, všade špina a chaos. Práve títo ľudia v meste majú omnoho menšie možnosti na život ako ľudia v horách, kde som bol. Pre hlavné mesto, kde je milión ľudí „na nohách“, je veľmi ťažké prísť a začať pomáhať. Navyše tam pôsobí veľmi veľa organizácií a na vidiek sa tak trochu zabúda.

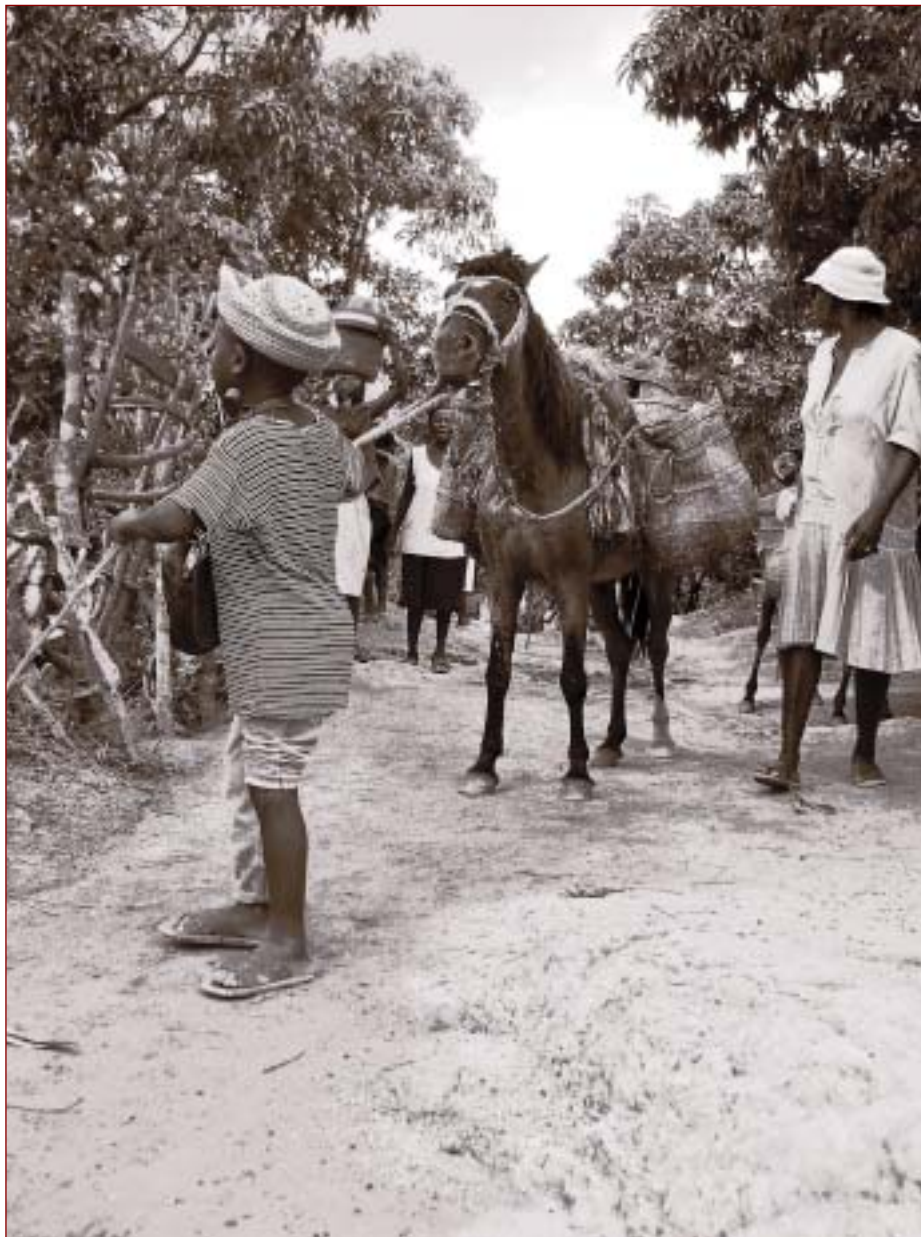
V krajine, kde je len 55% gramotnosť, je dôležité vzdelanie, rovnako potreba financií. Bohužiaľ, zlá situácia na politickej scéne sa odzrkadľuje všade. Verím, že pri novembrových prezidentských voľbách sa v krajine konečne niečo posunie ďalej.

Aká bola tvoja dennodenná pracovná i voľno časová náplň?

Zmyslom mojej prítomnosti bolo ukázať ľuďom, ako správne pracovať v oblasti stavebníctva, no najdôležitejšie z toho všetkého bolo prinútiť ich, aby rozmýšľali nad tým, čo robia. Iniciovali sme v nich rôzne nápady a často sme s nimi rozoberali aj duchovné témy. Porovnávali sme, ako to funguje u nás, a ako u nich.

Myslíš si, že práca dobrovoľníkov a pomoc zvonku je nevyhnutná pre týchto ľudí, na obnovenie fungovania krajiny?

Význam to má nielen pre miestnych, ale aj pre samotného dobrovoľníka. Týmto spôsobom má možnosť vidieť a okúsiť na vlastnú kožu zmysel misii, humanitárnej práce, ale predovšetkým lásky k svojmu blížnemu a šíreniu dobra.



Skúsenosť práve s deťmi, ale aj s dospelými ma utvrdila o tom, že táto oblasť je naozaj veľmi zaostalá a bez pomoci zvonka by sa mali miestni ešte horšie.

Čím sa líšia miestni ľudia, mládež od tých našich, na Slovensku? Myslíš si, že tragédia, ktorá ich postihla, scelila ľudí, ich vieru, alebo skôr rozdelila? Sú tam evidentné nejaké rozdiely medzi ich zmýšľaním?

Napríklad väčšina detí nevie vôbec kresliť. Zato však už ako 5 roční vedú viesť somára s nákladom cez hory či pásť kozy. U nás na Slovensku zas ľudia stále nariekajú, že nemajú peniaze, pritom realita z výstavby obchodných domov je úplne iná. Na vlastnú kožu som zažil, čo všetko

treba k životu. My sa veľmi často obkolesujeme zbytočnosťami. A to je celý rozdiel.

Tragédia, ktorá sa tam stala začiatkom tohto roka, dala ľuďom na Haiti nádej začať odznova. Či už materiálne, ale aj duchovne. Rovnako dôležité je správne stavať budovy, ale aj mať jasno v tom, v čo verím. Či som katolík, protestant alebo voodoo kňaz, no nie všetko dokopy! V tomto musí ich zmýšľanie ešte dozrieť.

Ako prebieha vyučovanie haitských detí a ako trávajú svoj voľný čas?

Všetkým deťom sa nepošťastí dostať sa do preplnených škôl. Navyše, škola je pre niektoré rodiny drahá záležitosť, vidieť deti ťažko pracovať je preto bežným javom.



V prvom ročníku sa deti učia písať, čítať a počítať, no nie tak, ako sme u nás zvyknutí. Za prvý ročník sa naučia písať pár desiatok slov, sčítavať a odčítavať. Na naše veľké prekvapenie deti vôbec nevedeli kresliť!

Vo voľnom čase veľmi radi hrajú futbal. Chlapci aj dievčatá. Na Haiti som priniesol dve futbalové lopty, no po pár týždňoch sme ich zadržali. Tak sme potom hrávali s gremi alebo pomarančmi.

Čo ti najviac ostalo v mysli, aká spomienka či skúsenosť je pre teba najsilnejšou?

Myslím si, že oproti hlavnému mestu sa tu ľahšie spolupracuje s miestnymi. Sami sa zapájajú do prác, mládež má snahu naučiť sa niečo nové od ľudí, ktorí za nimi prichádzajú z Európy. Práve toto ma samého motivovalo každý deň vstať a ísť ďalej. I keď malým krokom, ale o to ma viac tešil!



Cítiš, že tvoja pomoc a práca mala zmysel? Plánuješ sa tam ešte vrátiť? Čo by si odkázal všetkým, ktorí premýšľajú nad podobným spôsobom v záujme pomoci pre druhých?

Rád by som sa vrátil na Haiti a pomáhať ľuďom, ktorí to naozaj potrebujú prioritne. Človek, ktorý chce ísť pomáhať - teda dávať sa druhým, by mal byť pripravený. Po fyzickej, ale aj duchovnej stránke. Toto všetko treba na to, aby sa človek rozhodol tam ísť. Pomáhať je však možné aj iným spôsobom a nielen vycestovaním do danej krajiny. Či už v kruhu priateľov zorganizovať zbierku, alebo podporiť adopciu detí na diaľku, úmyslom v modlitbe a pod.

Ďakujem za rozhovor a držíme ti palce, aby si naďalej objavoval duchovný rozmer a význam práce dobrovoľníka.

Ivana Pástorová

Foto: Adam Peciar



Blíži sa 15. výročie projektu Adopcia na diaľku®

NA SVETE SÚ MILIÓNY DETÍ S RÔZNYMI OSUDMI. MNOHO Z NICH MÁ ŠTASTNÉ DETSTVO. AVŠAK INÉ ŽIJÚ V CHUDOBNÝCH PODMIENKACH, TRPIA HLADOM A NEDOSTATKOM PITNEJ VODY, NEMAJÚ PRÍSTUP K LIEKOM A NEMÔŽU SI DOVOĽIŤ CHODIŤ DO ŠKOLY. NENAUCILI SA DOBRE ČITAŤ A PÍSAŤ, UMIERAJÚ NA CHOROBY, KTORÉ SÚ INAK ĽAHKO LIEČITELNÉ. NAMIESTO HIER S ROVESNÍKMI MUSIA PRACOVAŤ, ALEBO SA STARAŤ O MLADŠÍCH SÚRODENCOV, PRETOŽE RODIČIA BUĎ ZOMRELI, ALEBO MUSIA TVRDO PRACOVAŤ, ABY VÔBEC UŽIVILI RODINU. INÉ TRPIA NÁSLEDKAMI PRÍRODNÝCH KATASTROF A ŤAŽKÝM ŽIVOTOM V CHUDOBNÝCH ROZVOJOVÝCH KRAJINÁCH. NA ICH PODPORU A POMOC FUNGUJE VO SVETE MNOHO INICIATÍV A PROJEKTOV.

Pred 14 rokmi spustila svoj projekt aj Slovenská katolícka charita. Deťom v Indii začali pomáhať slovenskí darcovia v rámci nového detského darcovského programu Adopcia na diaľku®. V súčasnosti sú do projektu zapojené už štyri krajiny a vďaka obetavosti darcov bolo podporených už viac ako 2 300 detí.

Mons. Alojz Tkáč, emeritný arcibiskup košickej arcidiecézy: „Mám deti na diaľku v Indii a v Albánsku. Od roku 1997 som podporoval aj viaceré rodiny z Bosny-Hercegoviny. V Indii, ak sa dobre pamätám, mám pätnásť, to je pol triedy. Iste, že je to malý príspevok, ale uvedomme si, že to môže rásť aj geometrickým radom. Pomôžete jednému, ale ten, keď si zaistí práve prostredníctvom vašej podpory vzdelanie, založí si rodinu. Bude mať päť, sedem detí. On, ako kvalifikovaný pracovník, bude mať možnosť nechať svoje deti vyštudovať. No a týmto sa vlastne rozširuje možnosť dôstojnejšieho života nielen pre jedného, ale vlastne pre jeho rodinu a respektíve predovšetkým pre jeho deti.“

Adopcia na diaľku® je originálnym projektom, ktorý v sebe spája jednoduchosť a konkrétnu pomoc. Je postavený na vzťahu darcu a obdarovaného dieťaťa. Človek, ktorý sa rozhodne zapojiť do programu, stáva sa adoptívnym rodičom, môže sledovať rast „svojho“ dieťaťa a tešiť sa spolu s ním z jeho úspechov. Pomoc je poskytovaná vo forme pravidelných mesačných, resp. ročných príspevkov na konkrétne dieťa, ktoré je darcovi pridelené. Cieľom projektu je predovšetkým podporovať chudobné deti, aby sa mohli vzdelávať, a zabezpečiť im výživu a zdravotnícku starostlivosť. Príspevky od darcov sú určené najmä na kúpu školských potrieb, školských uniforiem, úhradu školného, poskytnutie dennej stravy, zabezpečenie liekov, ale aj na drobné vianočné darčeky a zorganizovanie školského výletu či letného tábora.

Projekt je otvorený pre všetkých. Je iba na konkrétnych ľuďoch, ochotných pomôcť, či sa rozhodnú pre priamu adopciu konkrétneho dieťaťa, alebo zvolia inú formu pomoci – prispievanie na všeobecné účely. V tom



prípade sa peniaze posielajú pre rozvojové fondy sociálnych centier v danej krajine a sú použité na zabezpečenie prioritných potrieb podľa určenia centier. Taktiež slúžia aj pre vytýpané školy, resp. na pokrytie osobitných výdavkov v prípade mimoriadnych udalostí (ako sú napr. živelné pohromy, nákladné operácie členov podporovaných rodín a pod.)

PROJEKT ADOPCIA NA DIAĽKU® ROZŠÍRIL SVOJU PÔSOBNOSŤ POMOCI PRE DETI NA HAITI A VO VIETNAME

... pretože si uvedomuje záujem ľudí pomáhať tam, kde je ich pomoc jedinou šancou. Slovenská katolícka charita sa rozhodla rozšíriť projekt Adopcia na diaľku®, ktorý v súčasnosti funguje v Indii a Albánsku o ďalšie dve krajiny.

Po katastrofálnom zemetrasení, ktoré postihlo **Haiti**, sa aj pozornosť SKCH zamerala práve na túto krajinu. Okrem okamžitej a nevyhnutnej pomoci hneď po zemetrasení, chceme upriamiť našu pozornosť najmä na dlhodobé projekty, ktoré umožnia oby-

vateľom postaviť sa na vlastné nohy a zaistiť si svoje základné potreby. Jedným z týchto projektov je aj Adopcia na diaľku®, ktorá zabezpečí deťom to najdôležitejšie pre ich budúcnosť – vzdelanie. Darcovia, ktorí sa zapoja do tohto projektu, umožnia deťom navštevovať školu, dostať nevyhnutné pomôcky, ale prispievajú aj na stravu a lekára. Na Haiti bude našim partnerom v projekte v meste Carrefour Kongregácia malých sestier sv. Terézie od Ježiša a v hlavnom meste Port-au-Prince Kongregácia misionárov oblátov Panny Márie Nepoškvrnenej.

Druhou krajinou, o ktorú rozširujeme projekt, je **Vietnam**. Mnohý z nás Vietnam vníma len cez predavačov v našich tržniciach. Tí starší si pamätajú súdružské vzťahy Československej socialistickej republiky a Vietnamu. Lenže mnohé oblasti tejto krajiny trápia veľká chudoba a sociálne problémy, na ktoré rovnako ako všade na svete, najviac doplácajú deti. Mnoho z nich zápasi s rôznymi chorobami, je nakazených vírusom HIV, alebo by bez pomoci darcov

nemohlo chodiť do školy, navštevovať lekára. Tamojšia katolícka charita dostala povolenie na vykonávanie svojej činnosti len pred dvoma rokmi a ešte stále je prísne kontrolovaná tamojším socialistickým režimom.

S prijímaním darcov, ktorí by sa chceli zapojiť do pomoci deťom na Haiti a vo Vietname, plánujeme začať v roku 2011. Základné informácie o konkrétnych deťoch z oboch krajín, ktoré by boli zapojené do projektu, v súčasnosti spracovávame. Rovnako pripravujeme všetky technické podmienky pre rozbehnutie projektu v oboch krajinách (dotazníky pre partnerov, prihlášky pre našich darcov, prispôsobovanie počítačového programu, a pod.)

Veľmi jasne si uvedomujeme všetky problémy, ktoré v súčasnosti trápia aj nás, tu na Slovensku. Na druhej strane berieme do úvahy stály a pretrvávajúci záujem ľudí pomôcť tam, kde je ich pomoc jedinou šancou. Ďakujeme Vám všetkým.

Peter Knapík

ZÁKLADNÉ INFORMÁCIE A PODMIENKY PROJEKTU ADOPCIA NA DIAĽKU®

Projekt Adopcia na diaľku® sa v súčasnosti uskutočňuje v týchto krajinách:

v Indii (od roku 1996), v Albánsku (od roku 2005), na Haiti (od roku 2011) a vo Vietname (od roku 2011).

Do projektu Adopcia na diaľku® sú vybrané deti, ktoré doteraz nemali možnosť dostať sa ku vzdelávaniu, boli nútené z rodinných dôvodov prerušiť svoje štúdiá, pokračovanie v ich štúdiu je bez podpory váž-

ne ohrozené, navštevujú nadstavbové odborné kurzy alebo absolvujú výučbu v remeslách. V **Indii** máme deti z rodín rôzneho vierovyznania, v **Albánsku** a na **Haiti** sú zatiaľ všetky deti z kresťanských rodín. Vo **Vietname** nezisťujeme v dotazníkoch vierovyznanie podporovaných detí, ani ako doplnkovú informáciu.

Deti na podporu sú vybrané z najnúdznejších rodín sociálnymi pracovníkmi centier

ŠTATISTICKÉ ÚDAJE K 20. 11. 2010

V Indii podporovaných: 8 centier, 2 školy
Momentálne podporovaných: 1162 detí z Indie, 281 detí z Albánska

K novembru 2010 adopciu už skončilo a zamestnalo sa, resp. dostalo inú formu pomoci: 948 detí z Indie, 27 z Albánska
V Bosne-Hercegovine podporených cez projekt za r. 1996 - 2002: 665 detí

Počet evidovaných darcov projektu od roku 1996: 5081

a svojpomocnými skupinami miestnych obyvateľov, u nás sú priradené čakateľom podľa poradia. Kritérium výberu, ktoré môžeme splniť, je: dievča/chlapec.

Základná suma pre jedno dieťa je:

Pre Indiu mesačne 15 €, ročne 180 €

Pre Albánsko mesačne 18,50 €, ročne 220 €

Pre Haiti mesačne 20 €, ročne 240 €

Pre Vietnam mesačne 20 €, ročne 240 €

Sústredené príspevky od darcov posielajú SKCH pravidelne na účty jednotlivých part-

nerských sociálnych centier. Každé centrum nám spätne pošle potvrdenie o prijatí finančnom obnose, ako aj rozpočty a správy o použitých prostriedkoch.

Príspevkami ďalej disponujú riaditelia sociálnych centier a poverení sociálni pracovníci v daných krajinách, ktorí za ne zabezpečia deťom úhradu školského, školských potrieb, uniforiem, tašiek, učebníc, dopravy do škôl, internátne poplatky, letné tábory, prípadne liečebné náklady. Z darov navyše sa tiež prispieva na výnimočné potreby a rovnocenné darčeky k Vianociam v mene adoptívnych rodičov pre všetky deti.

Naše partnerské organizácie sú povinné zaregistrované na svojich príslušných ministerstvách, aby mohli prijímať finančnú podporu zo zahraničia.

Sú spravované rehoľnými spoločnosťami a charitatívne rozvojové projekty realizujú pod záštitou biskupov miestnych diecéz či miestnej charity.

Adoptívni rodičia/darcovia raz za rok dostávajú:

- z **Indie** výročnú správu o postupe dieťaťa po školskom roku a novoročný list;
- z **Albánska** priebežne počas roka ďakovné listy sestry Magdy našim prostredníctvom
- z **Haiti** výročnú správu o postupe dieťaťa po školskom roku, fotografiu dieťaťa, list od dieťaťa, všeobecné informácie o chode a plánoch školy
- z **Vietnamu** výročnú správu o postupe dieťaťa po školskom roku, fotografiu dieťaťa, list od dieťaťa, všeobecné informácie o chode a plánoch v projekte

pokračovanie na str. 11

Poklad v nebi, ktorý zlodej neukradne, ani hrdza nezožerie

Asha vyrastala pri svojej starej mame. Otec bol alkoholik a opustil rodinu. Matka trpela vážnou chorobou a zomrela, keď Asha bola ešte malé dieťa. Sú hinduistického vierovyznania, ktoré ich učí odovzdať prijímať rany osudu a znášať ich ako svoju karmu. Pokore a dôvere, ktorú sme videli pri našej návšteve v ich dome v tvári starej mamy, drobnej, vráskavej a tenkej ako cukrová trstina, sa však máme čo učiť aj my katolíci. Asha je nesmierne vďačná svojej adoptívnej mame - pani Márii z Pružiny, že mohla úspešne študovať a práve tento rok dokončila ošetrovateľský kurz na zdravotnej škole a dostala miesto zdravotnej sestry v nemocnici v Udupi.

Pani Oľga z Medzilaboriec po tom, čo jej podporovaný chlapec Kevin zomrel na následky mozgovej obrny, už niekoľko rokov finančne pomáha ďalšiemu indickému dieťaťu. **Sharol** mala naozaj nezávideniahodný osud. Jej matka ju krátko po narodení nechala doslova zahodenú na ulici. Tam

ju našiel jeden kňaz a odovzdal ju sestrám Misijnej kongregácie Kráľovnej apoštolov v Honavare, ktoré ju vychovali. Dnes je z nej pekná a šikovná dievčina, zostala u sestier v centre Sv. Ignáca a tiež bude onedlho končiť štúdium na Zdravotnej škole sv. Ignáca v Honavare.



Jeden z našich kňazov - adoptívnych rodičov na diaľku, Ľudovít Gabriš, pomáha svojou finančnou i duchovnou podporou dvom deťom. Jedna z nich, Albánka **Martine**, je z rodiny, kde celé bremeno každodenných starostí musí niesť matka, pretože otec je vo väzení. Má ešte 3 súrodencov. Navyše pri tohoročných záplavách, ktoré postihli aj albánske prímorské osady, mali dvakrát vytopený dom. Po základnej škole nemala Martine žiadnu motiváciu ísť ďalej a bola by zostala bezcieľne doma. Vďaka podpore od Ľudovíta a sestier Saleziániek, ktoré jej poskytli možnosť absolvovať u nich odborné kurzy, získa certifikát albánskeho Ministerstva práce a bude mať šancu nájsť si prácu v meste. Zatiaľ pomáha sestrám v centre v Bregdet viesť a doučovať mladšie deti.

Medzi adoptívnymi rodičmi máme aj takých, ktorí sami majú vlastné choroby či iné utrpenie. Vladka zo Záhoria sa rozhodla na základe svojho zdravotného postihnutia pomáhať niekomu, čo má podobný osud. A tak malý **Jetmir** z chudobnej rodiny žijúcej len v drevenom dome v albánskej osade Bregdet, napriek detskej obrne, ktorú prekoná, môže bezstarostne šantiť, ale aj učiť

A to si nedokážem ani predstaviť, ako to tam vyzerá v období dažďov...

O projekte Adopcie na diaľku v Indii sa počas minuloročnej návštevy natočil aj film. Diváci si ho môžu pozrieť už koncom tohto roku. O jeho príprave, niektorých detailoch a plánoch projektu Adopcia na diaľku® na najbližšie obdobie, sme sa porozprávali s Máriou Takáčovou, koordinátorkou projektu.

Majka, aký bol účel návštevy v Indii?

Počas nášho pobytu v Indii sme navštívili naše spolupracujúce centrá vo Vamanjoore, Mangalore, Honavare, Shimoge a Karware. Stretli sme sa so sestrami Misijnej kongregácie Kráľovnej apoštolov (SRA), s riaditeľmi jednotlivých centier, ktorí tieto centrá spravujú, a s poverenými miestnymi sociálnymi pracovníkmi zodpovednými za adopciu na diaľku. Zavítali sme aj do Zdravotníckej školy sv. Ignáca v Honavare, do školy Sadhana v Allanki pri Honavare, do školy Asha Niketan pre hluchonemé deti v Karware, a tiež do niektorých základných škôl v obciach, kde žijú naše podporované deti. Niektoré z nich sme boli pozrieť aj priamo u nich doma.

Ktoré okamihy ti dodnes utkveli v pamäti?

Celkovo na tento pobyt spomínam len v dobrom. Hoci nevyhnutné vybavovačky pred ním, dlhý let s prestupmi a meškaním lietadiel, ako aj 6-hodinové presuny džípom medzi jednotlivými centrami po indických serpentínových cestách v džungli bez konca, kde vodiči musia ovládať slalom medzi jamami, posvätnými kravami, túlavými psami a smelými opicami, nám dali zabráť. Keď pri slávnostnom programe detí v Sadhane pri 34-stupňovej teplote a omamnej vôni jazmínových vencov, ktorými nás ovenčili na privítanie, vypadla elektrina a zastal ventilátor, vyskúšali sme si naostro, koľko sa dá vydržať v miestnom podnebí. Ale tanečné výkony detí v nápaditých kostýmoch a neopakovateľných choreografiách vo všetkých centrách boli skvelé, originálne a naozaj nezabudnuteľné.

Čo hovoríš na adoptívne detičky? Koľko je ich podporovaných slovenskými rodičmi? Prekvapilo ťa niečo?

Súčasne slovenskí adoptívni rodičia na diaľku podporujú 1170 detí v štáte Karnataka a ďalších 40 je momentálne vo vybavovaní. Počas 14-ročného trvania projektu SKCH Adopcia na diaľku® slovenskí dob-

rodinci svojimi príspevkami pomohli už 948 indickým deťom postaviť sa na vlastné nohy, a tým pomáhať ďalej svojim súrodencom, rodičom i celej komunite. Stále ma prekvapuje obetavosť rodín, ktoré popri svojich vlastných 6 i viac „ratolestiach“, majú zmysel pre pomoc núdzným deťom, ktorým sa v ich krajine nedostane ani základných práv na vzdelávanie a dôstojný život. Takisto sú obdivuhodní tí „obyčajní“ občania s priemerným platom, či dôchodcovia, ktorí sa vedľa podeliť aj s málom, vediac, že svoju odmenu väčšinou v tomto svete nedostanú, avšak majú uložený poklad v nebi, ktorý zlodej neukradne ani hrdza nezožerie.

Na indickej strane nás zase pri návšteve niektorých podporovaných rodín prekvapilo, aké boli ich príbytky upratané a čisté, napriek prašnej červenej hline, ktorá je všade naokolo, a z ktorej sa ťaží železná ruda na vývoz až do Číny, čo je jednou z možností skromného zárobku pre hlavy rodín. Miernosť a plachosť s nenápadným úsmevom v tvárach detí, ale i dospelých, bola jednoducho odzbrojujúca. Čo nás asi najviac šokovalo, je bieda veľkomiest, ktorú sme mohli vidieť na uliciach a v slumoch Mumbai – jedného z najväčších indických miest. Niektorí z obyvateľov nemali ani len rohož, na ktorú by sa mohli uložiť k nočnému odpočinku na špinavom chodníku medzi stánkom s mäsom a prístreškom opravára bicyklov. A to si nedokážem ani predstaviť, ako to tam vyzerá v období dažďov...

Rodičia podporujú buď konkrétne dieťa, alebo celé centrum. Môžeš nám povedať, na aké potreby sa využívajú príspevky darcov?

Deti majú z príspevkov zabezpečené školské potreby, učebnice, zošity, školské rovnosaty, úhradu školného, cestovného alebo internátnych poplatkov, krátkodobé letné tábory, zdravotnícku starostlivosť, resp. liečbu. Pri všeobecných potrebách centier je to v prípade Zdravotníckej školy pri centre sv. Ignáca, ako nám povedala s. Maria Goretti, generálna predstavená SRA, pomoc pre prístavbu a zariadenie internátu pre ďalších 160 študentiek štyroch ročníkov. V škole pre odstránenie detskej práce Sadhana, ako nás počas našej návštevy informoval riaditeľ Patrick Furtado, je momentálnou prioritou zakúpiť dodávkové auto na prepravu materiálu. V Sadhane totiž majú aj dielňu na výrobu zošitov a učebníc, ktoré dodávajú do iných centier, a od nich zase dostávajú školské uniformy, detské odevy a dáždniky pre monzúnové obdobie, ktoré šíju napr. v centre DJSC Vamanjoor. Taktiež tu príspevky poslúžia na zakúpenie pomôcok a potrieb pre odborné kurzy (maľovanie na textilie, poľnohospodárstvo, záhradkárstvo, chov úžitkových zvierat a iné), ktoré sa v Sadhane vyučujú.

V Indii bola s tebou aj kamera. Môžeš prezradiť niečo viac o spomínanom filme?

Išlo nám hlavne o to, priblížiť adoptívnym rodičom a dobrodincom tohto projektu, kde a ako žijú deti a rodiny, ktoré mnohí z nich už od začatia projektu podporujú. Preto sme sa dohodli na spolupráci s vedením štúdia LUX, ktoré má bohaté skúsenosti s natáčaním dokumentárnych filmov z misijných krajín. Oni nám odporučili sestru Ivicu Kúšikovú SSpS, ktorá je autorkou mnohých významných DVD dokumentov, a aj tento raz prejavila svoje majstrovské oko pri kamere, aby z niekoľkohodinového záznamu vybrala do 26-minútovej skratky pre diváka to najvýstižnejšie. Dúfame, že už koncom roka budeme môcť distribuovať toto DVD adoptívnym rodičom a dobrodincom, a že si budú môcť diváci TV LUX pozrieť tento dokument aj v ich programovej ponuke.

Môžu sa adoptívni rodičia stále zapojiť do projektu? Ak áno, čo je potrebné urobiť?

Záujemcovia si môžu u nás vyžiadať informácie, ktoré im s prihláškou zašleme e-mailom alebo poštou. Po vyplnení a vrátení prihlášky je potrebné už len trpezlivo čakať na vybavenie adopcie. Agenda projektu je totiž veľmi rozsiahla, treba evidovať nové + náhradné deti, nových záujemcov, vyradovať z evidencie deti, ktoré postupne s dokončením štúdia prestávajú byť odkázané na podporu, overovať s dobrodincami chýbajúce platby, riešiť náhradné adopcie za tých, ktorí museli pre vlastné problémy z adopcie odstúpiť. Okrem toho je tu každodenná korešpondencia a bežná komunikácia s darcami, ako i centrami v Indii i Albánsku.

Aké máte plány na nasledujúce obdobie?

V nasledujúcom období nás čaká ďalší prísun práce. Najskôr by sme chceli dokončiť prestavbu PC programu pre agendu adopcie. Od budúceho roka plánujeme z príležitosti 15. výročia projektu SKCH Adopcia na diaľku® pripraviť a inštalovať mobilné výstavy fotografií z návštevy Indie v 6 mestách Slovenska. Taktiež je pred nami rozšírenie projektu adopcie o deti a siroty vo Vietname a Haiti, takže pripravujeme viac údajov pre záujemcov a aktualizáciu s doplnením informácií o projekte adopcie na internetovej stránke www.charita.sk a podrobnejší informačný leták.

Ďakujem za rozhovor a želáme, aby sa stále viac ľudí zapájalo do projektu Adopcia na diaľku®, a tým pomáhalo deťom postaviť sa na vlastné nohy a meniť sen o lepšej budúcnosti v realitu.

Zhovárala sa Andrea Topolská

pokračovanie zo str. 9

Ak sa adoptívny rodič/darca sám rozhodne ukončiť podporu, príspevky od neho nebudú vymáhané, avšak je nutné obratom nám oznámiť túto skutočnosť, aby sme nadväzne mohli pre dieťa zabezpečiť náhradného darcu. V takomto prípade je tiež potrebné vrátiť nám aktuálnu dokumentáciu o dieťati, ktorú dáme novému darcovi.

Tí darcovia, ktorí sa nechcú viazať na adopciu konkrétneho dieťaťa, môžu svojimi príspevkami podporiť aktuálne potreby:

V **Indii** na potreby Školy na odstránenie detskej práce Sadhana a Zdravotnej školy v Honavare (prístavba internátu, auto na prepravu materiálu medzi centrami, a pod.). Podporovaná je aj internátna škola Asha Niketan pre hluchonemé deti v správe centra KDDC v Karware.

V **Albánsku** na všeobecné potreby detí v centre v osade Bregdet (materská škola, didaktické pomôcky, cestovné do škôl, letný tábor, zdravotnícke prehliadky resp. liečebné náklady).

Na **Haiti** na potreby Školy sv. Františka Saleského v meste Carrefour v časti Rivičre Froide, ktorú spravujú Malé sestry sv. Terézie (výstavba novej školy po zemetrasení, zaplavenie školského pre žiakov). Druhá časť financií bude poskytnutá na potreby škôl vo farnosti sv. Márie Magdalény v Siberte, ktorú spravujú otcovia obláti: Základná škola sv. Dominika Savia, Kolégium Eugena de Mazenod, materská škola (učebné pomôcky, vzdelávacie hry, uniformy, zabezpečenie pitnej vody na dvore, WC a umývárne, školenia pre učiteľov, učebné, a pod.)

Vo **Vietname** na potreby študentov z chudobných rodín v 4 diecézach delty Mekongu, oblasti so silnými sociálnymi problémami: My Tho, Vinh Long, Can Tho a Long Xuyen (didaktické pomôcky, doplatky na



školské, liečebné náklady...).

Darcovia pre všeobecné potreby detí, škôl a centier dostanú príležitostné poďakovanie, resp. správu o ich činnosti a aktivitách.

ADOPCIA NA DIALKU® - NÁDEJ PRE INDIU

Na rok 2011 je naplánovaná sprievodná aktivita pre darcov aj širokú verejnosť, ktorá bude uskutočnená aj k 15. výročiu fungovania projektu **Adopcia na dialku®**. Pôjde o špeciálne mobilné výstavy na tému **Adopcia na dialku® - Nádej pre Indiu**, ktoré sa uskutočnia v šiestich vybraných mestách Slovenska. Vystavované budú zväčšené fotografie z Indie, ktoré vznikli pri návšteve zástupcov SKCH a dokumentaristov TV LUX, spolu s komentármi a informačnými

textami, zobrazujúce prepojenie medzi darcami zo Slovenska a konkrétnymi deťmi z Indie, ktoré darcovia podporujú. V priebehu každej výstavy bude premietaný dokument, ktorý vznikol počas tejto cesty. Pozvanými na výstavy sú všetci tí, ktorí už akýmkoľvek spôsobom podporujú projekt **Adopcia na dialku®** a zároveň široká verejnosť, ktorá sa aj takýmto spôsobom bude mať možnosť dozvedieť niečo viac o živote detí a rodín v chudobných častiach Indie. Mobilné výstavy, vždy zamerané na inú krajinu zapojenú do projektu, by sa mali stať pravidelnou projektovou aktivitou.

Bližšie informácie Vám radi poskytneme:

Poštová adresa:

Slovenská katolícka charita,
Kapitulská 18, 814 15 Bratislava
Telefón: 02/5443 1506, 5443 2503
Mobil: 0915 724 458

E-mail: adopcianadialku@charita.sk - všeobecné informácie, India, Albánsko
adopcianadialku.haiti@charita.sk - všeobecné informácie, Haiti
adopcianadialku.vietnam@charita.sk - všeobecné informácie, Vietnam

Kontaktné osoby: Mária Takáčová - všeobecné informácie, India a Albánsko
Peter Knapík - všeobecné informácie, Haiti a Vietnam

Poznámka: SKCH vykonáva tento projekt samostatne a nezávisle od roku 1996, je majiteľom ochrannej známky ÚPV SR - **Adopcia na dialku®**

Ďakujeme všetkým darcom za prejavovaný záujem a dôveru. Veľmi si ceníme Vašu ochotu pomôcť deťom, ktoré žijú v ťažkých podmienkach v rôznych častiach sveta.



Oslavujeme 20. výročie obnovenia činnosti SKCH



Foto: Michal Fulier

Začiatok charity na Slovensku je spojený s rokom 1927, kedy vznikla **Ústredná karita na Slovensku** z podnetu veriacich ľudí s cieľom zabezpečiť organizačnú stránku sociálno-charitatívnej pomoci Cirkvi chudobným. Začiatkom roku 1927 tak prevzala do svojich rúk materiálnu, zdravotnú a kultúrno-vzdelávaciu pomoc tým najbiednejším. Postupne vznikali pobočky po celom území Slovenska. V 50-tych rokoch však štát pozastavil jej činnosť a dovolil len spravovanie charitných domovov, kde boli sústredení a zároveň pod kontrolou starí a chorí kňazi a rehoľné sestry zo zatvorených a rozpustených kláštorov. Po roku 1989 sa mohla charita opäť vrátiť k svojmu pôvodnému poslaniu, v roku 1990 arcibiskup Ján Sokol spolu so zmenou stanov iní-

cioval zmenu názvu inštitúcie na **Slovenskú katolícku charitu**, a tak sa začala vytvárať jej štruktúra. V súčasnosti tvorí SKCH 10 diecéznych/arcidiecéznych charít a Sekretariát SKCH.

V SKCH pracuje približne 1 300 zamestnancov a 1 000 dobrovoľníkov. Ročne poskytnú pomoc takmer 60 000 ľuďom v núdzi.

O obnovení činnosti Slovenskej katolíckej charity na Slovensku po nežnej revolúcii, o postupných krokoch, štruktúre, jej aktivitách, ale i problémoch, ktorým musela čeliť, rozpráva Ing. Mgr. Juraj Barát, bývalý generálny sekretár SKCH, súčasný riaditeľ Diecéznej charity v Nitre a DePaul Slovensko, no.:

„Obnoveniu činnosti Slovenskej katolíckej charity na Slovensku predchádzalo obnovenie biskupskej konferencie na Slovensku, pretože v čase totality postupne štát redukoval obsadenie biskupstiev a nedovolil, aby tu boli noví biskupi ako pastieri. V roku 1990 boli menovaní noví otcovia biskupi a koncom tohto roku si na svojich zasadaniach postupne uvedomili, že je potrebné obnoviť aj činnosť charity na Slovensku.

Charita tu bola aj v totalite, ale mala veľmi limitovanú úlohu, a to spravovať charitné domovy, ktoré má dodnes pod svojou správou. Jednalo sa o rehoľníkov, rehoľníčky a kňazov, ktorí odmietli ísť do civilného života a bolo potrebné sa o nich postarať.

Charita mala štatút právnej subjektivity na Slovensku, ale otcovia biskupi koncom roku 1990 schválili nové stanovy a premenovali ju z Ústrednej karity na Slovensku na Slovenskú katolícku charitu. Charita sa registrovala na Ministerstve kultúry na začiatku roku 1991 a následne prichádzali prví ľudia za každú diecézu do diecézneho strediska. Ako sa obnovovala činnosť ústredia, začínali sme vnímať, čo je charita na

Slovensku a čo by mala byť. Väčšinou sme mali veľmi hmlisté predstavy, napríklad, keď to porovnávam s tým, čo dnes o charite vieme. Zväčša sme naše poznatky čerpali z literatúry o svätých a o ľuďoch, ktorí majú robiť dobro. Mali sme naivné predstavy o tom, ako budeme budovať veľké nemocnice a veľké charitné a cirkevné diela. Postupne sme sa dostávali do reality, čo je možné v tejto situácii na Slovensku urobiť.

PODĽA VZORU RAKÚSKEJ CHARITY

V roku 1991 sme išli na prvé veľké stretnutie do Rakúska spolu so zástupcami českej charity, kedy sme sa začali učiť, čo vlastne charita je. Spätne sme sa dozvedeli, že toto bola iniciatíva Caritas Europa, ktorá poverila rakúsku charitu vďaka prostriedkom z Austrálie a celého sveta, ktoré boli dané na obnovu charity v strednej a východnej Európe. Takže podobný proces ako u nás, bol i v Čechách, Maďarsku, Rumunsku, Bulharsku. Patronát nad našim regiónom vtedy mala rakúska charita, kde bolo dohodnuté, že jej model fungovania by mal byť najbližší tomu, ako by sa to malo budovať u nás. Rakúska bola taká, ktorá robila služby do zahraničia, ale robila aj služby domáce, a mala organizovaných dobrovoľníkov na farskej úrovni. Pozerali sme, aké projekty charita v Rakúsku robí a učili sme sa poznávať z pozadia teológie charity, z praxe sociálnej práce, z dobrovoľníctva, pretože u nás sa vtedy sociálna práca neštudovala. Snažili sme sa pochopiť, že charita má určité právne postavenie organizácie, že tam je ekonomika, sociálna práca, dobrovoľníci, že je tam prepojenie medzi cirkvou a spoločnosťou a pod. Rozmýšľali sme, čo by bolo dobré začať robiť u nás na Slovensku.

PRVÉ CHARITNÉ PROJEKTY

Jeden z prvých projektov, ktoré v tom čase charita u nás urobila, bol projekt černo-byľských detí. Ešte v čase totality totižto vybuchla elektráreň v Černobyle a bolo postihnuté toto územie. Prišli sme s tým, že by bolo dobré, keby deti z Černobyľu prišli na prázdniny k nám a postupne sme v roku 1991 v lete prijímali tieto deti do rodín na Slovensku. Takýmto spôsobom sme začínali domácu charitnú prácu symbolicky prepojenú i s pomocou do zahraničia. V nasledujúcich rokoch charita rástla, v každej diecéze sme robili ostatné projekty, riešili sme stanovy charity, jej štruktúru, vedenie, medzitým v rokoch 1992 štát prišiel na to, že je potrebné, aby neziskové organizácie

mohli existovať a vytvárali sa pravidlá pre sociálnu prácu, zjednodušene povedané, lebo nedá sa to porovnať s tým, čo je dnes.

Z RUINY DOMOV SKCH

Celoslovenská charita ako právny subjekt mala ústredie v Bratislave na Heydukovej ulici, kde na prvom poschodí boli vyčlenené dve kancelárie pre sídlo charity, potom odtiaľ musela odísť a sídlila na Ivánskej ceste. Postupne si charita rekonštruovala priestory na Kapitulskej ulici, kde odvtedy sídli. V každej diecéze si musel zodpovedný človek riešiť priestory, my sme v Nitre boli na biskupskom úrade. Budova na Kapitulskej ulici bola jedna veľká ruina, podobne, ako sú doteraz niektoré susedné objekty. Zásahu na tom mal vtedajší viceprezident Juraj Babal. Urobila sa zmluva o prenájme s arcibiskupským úradom v Trnave, ktorému sa tento objekt po revolúcii vrátil. Budova sa opravila z prvých dotácií zo zahraničia a zriadilo sa tu sídlo charity. Jej štatutárom bol vtedy kňaz a bola tu funkcia prezidenta a viceprezidenta. Charita sa usilovala, aby sa jej reštitúciou vrátili nejaké majetky. Nastala pomerne komplikovaná situácia, ktorú riešila biskupská konferencia a následne som sa dostal za generálneho sekretára charity, popritom som robil i diecézneho riaditeľa v Nitre. V tom období bolo potrebné riešiť interné problémy v charite, rozbiehať projekty na Slovensku, i vzťahy do zahraničia, rozvíjať postupne humanitárnu a rozvojovú pomoc, a samozrejme spravovať charitné domovy.

24 HODÍN DENNE A PROFESIONÁLNE

Ľudia sa z charity v podstate tešili, ale rovnako, ako my, aj oni mali naivné predstavy o charite. Jednak tým, že v čase totality bývala zbierka na charitné domovy, a keď sme začali obnovu činnosti diecéznych centier, tak ľudia si mysleli, že stále sa zbierky týkajú len charitných domovov. My sme už samozrejme vtedy zbierali na sociálnu, opatrovateľskú činnosť a prevádzku, ktorá nebola dotovaná štátom, i prvé projekty, ktoré v tom čase vznikali, či už opatrovateľská služba, detské domovy, pre zdravotne znevýhodnených. Takéto povedomie ľudí o charite je dodnes čiastočne deformované. Domnievajú sa, že charita by mala pracovať zadarmo, brať najťažšie stavy ľudí, konať činy svätých a v ich svätosti pokračovať. Také je aj očakávanie, keď ľudia sa chcú zbaviť niekoho zo štátnych inštitúcií a niekto si nevie s ničím poradiť, tak vtedy by mala nasledovať charita, samozrejme zadarmo, 24 hodín denne a profesionálne. Čiže je nevyhnutné to dať do normálu, pretože to takto nefunguje nikde na svete a ani u nás to nie je možné. Aj pre nás platí legislatíva ako pre každú inú organizáciu, tu ľudia pracujú a majú byť podľa sociálneho učenia cirkvi náležite odmenení, čo doteraz tak v mnohých prípadoch nie je a v zaria-

deniach je ten priemer mzdy hlboko pod priemerom štátu alebo pod priemerom v sociálnych službách.

ZJEDNODUŠENÉ VIDENIE SKUTOČNOSTI

Duch, ktorý v spoločnosti dodnes žije, určitého nepriateľstva voči Cirkvi, je prenesený i na charitu a zároveň očakávanie jej heroických činov tu stále pretrvávajú, a práve s tým sa stretávame i na úradoch. Je to zjednodušené videnie skutočnosti okolo nás a snaha zbaviť sa zodpovednosti za problémy druhých. Ukazuje to na nízku duchovnú i ľudskú rovinu spoločnosti. Zistili sme, že veľmi podobné je to aj v zahraničí, kde zmýšľanie ľudí nebolo narušené komunizmom. Je to tým, že ľudia nechcú vidieť bezdomovcov, ľudí, ktorí sú drogovo závis-



Foto: Miroslav Fulier

lí, nechcú okolo seba vidieť ľudí, ktorí zomierajú, je to asi človeku všeobecne dané, že toto odmieta. Kresťanstvo by v sebe malo mať túto silu a pozrieť sa životu i smrti rovno do očí a riešiť tieto problémy.

ŠTÁTU CHÝBA DUCH ĽUDSKÉHO NASADENIA

Štát si myslí, že má nástroje a prostriedky na to, aby mohol riešiť sociálnu situáciu ľudí na Slovensku. Ale unikajú mu sociálne skupiny, akými sú bezdomovci, drogov závislí, prostitúcia, nelegálne imigranti a pod. Štát má na to vytvorenú legislatívu, prostriedky a inštitúcie, ale chýbajú mu ľudia, ktorí by sa týmito problémami dlhodobo zaoberali, vytvárali projekty. V tomto od počiatku, z hľadiska histórie charity, vidím, že jej snaha bola pred štátom a pred štátnymi inštitúciami - v čom by sa mali vytvárať nové projekty, v čom sa vie pružne reagovať na sociálne problémy, ktoré sú, na sociálne skupiny, ktoré prepadávajú cez sociálnu sieť štátu, i na humanitárnu a rozvojovú pomoc - vie charita reagovať podstatne rýchlejšie ako štát. A druhý rozmer, keď to berieme v tejto praktickej rovine, je z duchovného hľadiska, že človek je zranený hriechom a aj Pán Ježiš hovoril, že chudobných ľudí budeme mať vždy medzi sebou,

tak sa ukazuje, že cirkev to nemôže nechať iba na štát ako taký, ale sama potrebuje si vytvárať priestor pre službu. Často počujeme, že veď nech štát to vyrieši, ale štát sú vlastne ľudia a niektoré veci nedokáže vyriešiť z princípu, očakáva, že človek je morálny, ľudský, že rodina sa postará o svojich blízkych, ale napriek očakávaniam, sa tak nestáva. Preto je potrebné, aby tu bola výchova, charita, aj neziskové organizácie vedené veriacimi ľuďmi.

ROZVOJOVÁ POMOC JE POTREBNÁ

Mnohí často vyčítajú charite snahu v rozvojovej pomoci v zahraničí. Prečo pomáhať v zahraničí, keď biedy a chudobných je na Slovensku dosť. Sú to častokrát ľudia, ktorí nevideli, aká bieda je vonku. Neuvedomujú si, že Slovensko v euroatlantickom modeli patrí medzi najbohatšiu časť sveta. A tie miesta, kde pomáhame, sú na tom ďaleko, ďaleko horšie v životnej úrovni ľudí. Napríklad niektoré projekty, akými sú Adopcia na diaľku, či pomoc po zemetraseniach, sú namierené na pomoc ľuďom, ktorým by sa jej inak nedostalo a sú v oveľa zložitejšej situácii, ako ľudia tu na Slovensku. Ďalší rozmer je kresťanský a to pomoc bližnému, ktorý je v núdzi. Charita potrebuje reagovať a pomáhať. Na Západe sú ľudia, ktorí sú veľmi bohatí a sú ochotní sa o svoje bohatstvo podeliť. U nás je to iné. Mnohí rozprávajú o tom, ale skutky hovoria niečo iné. Ľudia na Slovensku potrebujú, aby za každú maličkosť hučali tamtamy tri týždne pred a ešte tri týždne po. Chýbajú nám osobnosti, ktoré by sa v tomto vedeli eticky správať a všeobecne nám chýba kultúra darovania v spoločnosti. Nie som proti úplnej eliminácii spôsobu informovať verejnosť o skutkoch a daroch bohatých ľudí, ale malo by to byť v rovine rovnováhy.

CHARITA JE ŽIVÝM SVEDECTVOM

20 rokov od obnovenia činnosti Slovenskej katolíckej charity znamená krok vpred, vytvorila sa jej celoslovenská štruktúra, štruktúra diecéznych charít, ale asi to najviac, čo sa urobilo, je, že rastú ľudia v tejto službe bližnému. Je tu mnoho vzácných ľudí, ktorí sú neviditeľní, skrytí, ktorí veľmi citlivo vychytili ducha charity a vedia slúžiť nezištne, skromne a nikto o tom nevie. Je tu veľa vzácných ľudí, ktorí uchopili to kresťanské jadro, posolstvo charity, vidia v blížnom Krista. To je veľmi dôležité. Sú to aj dobrovoľníci, zariadenia a v charite vyrastajú aj osobnosti, ktoré chcú v tomto duchu ovplyvňovať dianie v spoločnosti.

Dôležité je, aby Cirkev naďalej videla charitu a jej rozmach aj v jej službe slova, evanjelizácii, diakónii ako takej, ako rozmer, ktorý je v Cirkvi potrebný, že charita je jej živým svedectvom a dodáva jej silu a povolanie.“



Klimatická spravodlivosť

V rámci trojročného vzdelávacieho projektu Klimatické zmeny sme na základe minuloročnej spolupráce so štátnymi či cirkevnými základnými a strednými školami pripravili pre pedagógov semináre zamerané na oblasť rozvojového vzdelávania a klimatickej spravodlivosti. Semináre sa uskutočnili v troch mestách na Slovensku: 6. 10. v Nitre, 7. 10. v Žiline a 8. 10. v Prešove. Miesta boli stanovené s ohľadom na regióny, v ktorých sa školy prihlásené do projektu nachádzajú, aby bola ich dostupnosť čo najlepšia.

Na seminári boli distribuované materiály, s ktorými budú môcť pedagógovia pracovať na vyučovaní: všeobecný prehľad o projekte, toolkit, pracovné listy, plagáty, DVD s krátkym animovaným filmom a powerpointovou prezentáciou, pracovné listy na triedny workshop a propagačné materiály – pohľadnice a knižné záložky, získajú žiaci po absolvovaní workshopu.

PUTOVNÁ VÝSTAVA V RÁMCI PROJEKTU „KLIMATICKÁ SPRAVODLIVOSŤ“

Slovenská katolícka charita (SKCH) vyvíja snahu o klimatickú spravodlivosť a vyzýva k vedomej spoluzodpovednosti každého človeka aj formou pripravovanej náučno-vzdelávacej výstavy s tematikou klimatických zmien s dopadom na Subsaharskú Afriku.



Slávnostné otvorenie výstavy sa uskutočnilo dňa 29. 11. 2010 o 11.00 hod. v centrálnom priestore bratislavského Auparku pod záštitou ministra životného prostredia Ing. Józsefa Nagya. Prihovor mala riaditeľka Slovenskej agentúry pre medzinárodnú rozvojovú spoluprácu Ing. Eva Kolesárová a generálny sekretár SKCH Mgr. Radovan Gumulák.

Výstava je súčasťou projektu rozvojového vzdelávania, ktorý realizuje SKCH v rokoch 2010 – 2012, zameraného na klimatické zmeny s názvom „Zmena klímy sa ma netýka. Naozaj?“

s podtitulom „Smerom ku klimatickej spravodlivosti v rozvojových krajinách, so zameraním na Subsaharskú Afriku.“ Slávnostné otvorenie výstavy moderovala Bibiana Ondrejková a sprevedané bolo koncertom

Kapucínov. Občerstvenie bolo pripravené vo forme bioproduktov.

Cieľom výstavy je informovať verejnosť o klimatických zmenách v krajinách tretieho sveta a zvyšovať pocit spoluzodpovednosti, spravodlivosti a solidarity s ľuďmi v núdzi, upriamiť pozornosť ľudí na rozvojové otázky a vplyv klimatických zmien na rozvojové procesy v Afrike. Pretože každý z nás nesie rovnakú zodpovednosť za prostredie i za ľudí, ktorí sú jeho súčasťou.

Otázky týkajúce sa projektu, či možnosti zapojiť sa, adresujte na:

Slovenská katolícka charita

Kapitulska 18, 814 15 Bratislava

tel.: 02 5443 1506, office@charita.sk.

Projekt Klimatické zmeny (2010 – 2012) je realizovaný za finančnej podpory EÚ a účasti SlovakAid. Partnerom projektu je Karitas Slovenija.

Sklad solidarity

Slovenská katolícka charita, nasledujúc myšlienku „Byť blízko pri človeku“, dňa 17. 10. slávnostne otvorila **Sklad solidarity**, sklad pre núdznych, kde darovať, znamená pomáhať.

Nachádza sa na Jasovskej ulici č. 6 v Bratislave – MČ Petržalka.

Chudoba je sociálny fenomén, ktorého negatívne dopady nie je možné zničiť ako zlú burinu za jeden deň. Ale môžeme sa o to pokúsiť, krok po kroku. SKCH si preto kladie sa cieľ pomáhať núdzným postaviť sa znovu na vlastné nohy a tým bojovať za elimináciu chudoby a jej dosahov aj vo forme prevádzkovania Skladu solidarity.

Za prítomnosti generálneho sekretára SKCH a ambasadora Európskeho roka boja proti chudobe, Radovana Gumuláka, zástupcov médií a všetkých milých ľudí, ktorí prišli v nedeľné dopoludnie podporiť realizáciu myšlienky Skladu solidarity, pani Anna Dyttertová, námestníčka primátora Bratislavy, za pomoci nášho Dušana, slávnostne prestrihla červenú stuhu a oficiálne tým dala zelenú pre fungovanie skladu. Nasledne boli do neba vypustené balóny so želaniami, posolstvami prítomných v záujme dňa Medzinárodného dňa boja proti chudobe. Pretože chudoba nie je iba vecou jednotlivca, ale nás všetkých.

Do dnešného dňa, 30 ľudí využilo možnosť výberu z oblečenia, ale i z potrieb do domácnosti. Sklad sa rozšíril o rozmanité elektronické príslušenstvo, šatstvo, malé nábytok vďaka nezištnej solidarite 56 darcov. Nasledujúc myšlienku využiť Sklad solidarity ako pracovnú príležitosť pre zdravotne znevýhodnených ľudí, sklad sa už v týchto dňoch teší vytrvalému odhodlaniu prvého zamestnanca s preukazom ZŤP.

SKCH sa snaží využívať možnosti Skladu solidarity s čo najväčším dosahom pre ľudí v núdzi. Každý, kto chce darovať, kupovať



i pomáhať, môže štyri dni v týždni, a to v utorok, stredu, piatok a sobotu od 12.00 – 17.00 hod. SKCH plánuje rozšíriť výber vecí skladu aj o výrobky z chránených dielní, ktoré fungujú v rámci diecéznych charít na rôznych miestach Slovenska, ale i o výrobky z misii charity v chudobných krajinách. Účel Skladu solidarity objavuje čoraz viac ľudí, pretože aj všedná vec môže mať pre niekoho iný význam. Už je zjavné, že sa odomkli nielen dvere Skladu solidarity, ale i naše srdcia na cestu ku svornosti medzi ľuďmi pri zachovávaní ľudskej dôstojnosti každého človeka.

Viac informácií na www.charita.sk

ip

Bakhita pomáha utečencom

Projekt s názvom Bakhita predložila SKCH Ministerstvu vnútra na schválenie v lete 2010. Už na jeseň sme sa dozvedeli, že sme uspeli a Ministerstvo vnútra ako gestor programu Solidarita a riadenie migračných tokov nám v rámci Európskeho fondu pre integráciu štátnych príslušníkov tretích kra-



Foto: Livio Sengalliesi

jín projekt Bakhita schválilo. Projekt sa začne realizovať od novembra 2010 a bude koordinovaný zo Sekretariátu SKCH.

Bakhita znamená v preklade „šťastná“. Naším cieľom je umožniť kvalitnú integráciu cudzincov do spoločnosti cez poskytovanie vzdelania, odborných služieb a pracovných príležitostí. Chceli by sme zvýšiť a posilniť odborné kapacity cudzincov s pobytom na Slovensku prostredníctvom ponuky akreditovaných opatrovateľských kurzov, pracovných príležitostí v zariadeniach SKCH, ako aj poskytovaním sociálnych služieb pre maloletých bez sprievodu s tolerovaným pobytom v SR.

Veríme, že našou prácou prispejeme k tomu, aby sme vniesli iný, ústretovejší pohľad na migrantov v našej krajine.

Otázky ohľadom projektu alebo v prípade potreby, adresujte mailom na utecenci@charita.sk

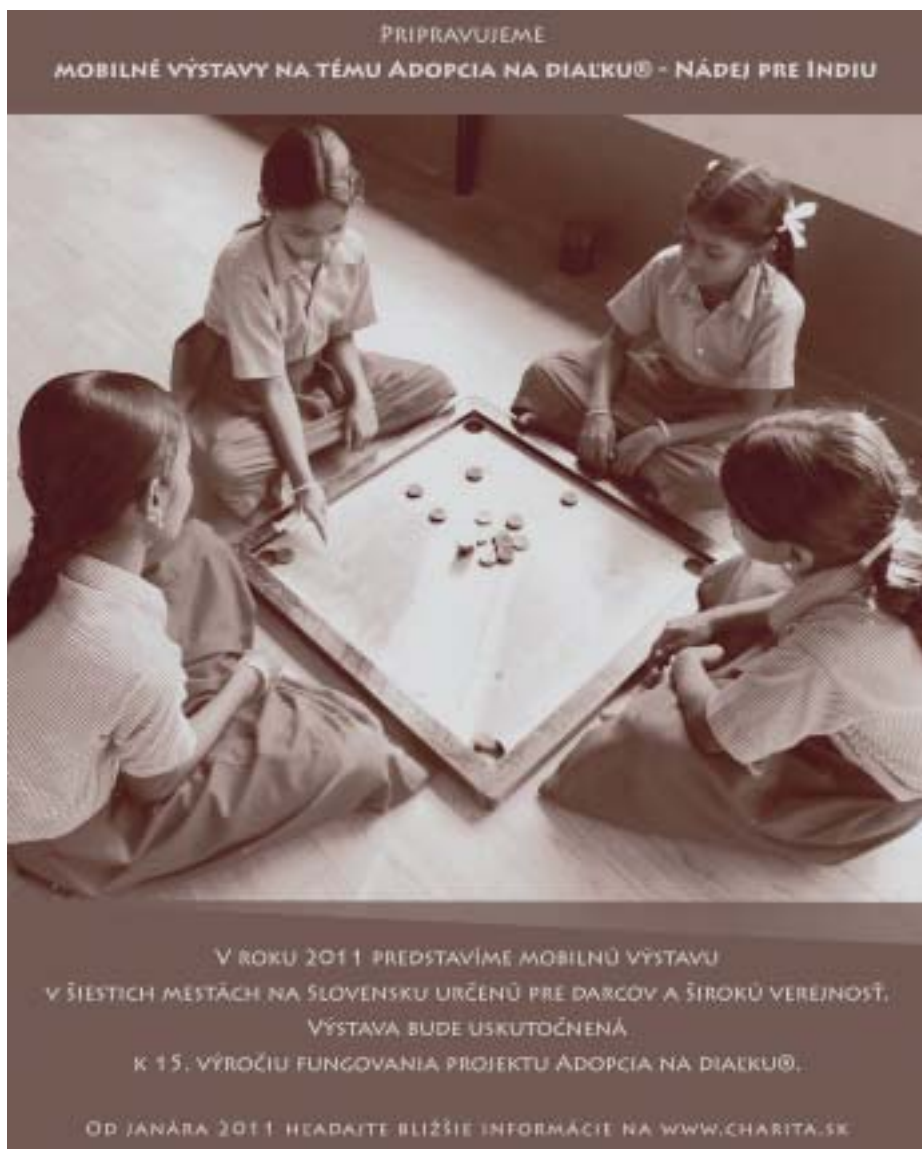
20 rokov verná práci v SKCH

Svoje 20. výročie od obnovenia činnosti po nežnej revolúcii oslavuje Slovenská katolícka charita, ale rovnako aj jej verná zamestnankyňa Majka Takáčová, ktorá už 20 rokov pracuje v SKCH a takmer 13 rokov v rámci projektu Adopcia na diaľku® pomáha deťom za pomoci ich darcov zabezpečovať kvalitnejšie vzdelanie, radostnejšie detstvo i život v dospelosti. Ďakujeme, Majka, za tvoju vytrvalosť.

Súťaž Najkrajšia vianočná pohľadnica už pozná víťaza

Blíži sa čas Vianoc, kedy človek cíti potrebu byť ešte bližšie pri človeku.

Vyhlasením súťaže o najkrajšiu kresbu na tému „Vianoce“ chcela SKCH povzbudiť kreatívnu fantáziu najmä u našich priateľov mladších ročníkov. Stretli sme sa s veľkým ohlasom a prišlo k nám množstvo úžasných kresieb, pohľadníc, pri tvorbe ktorých využili svoj výtvarný talent i zručnosť. Vybrali sme dvoch víťazov – sestry Aničku a Máriu Tinatove, ktoré vykreslili pre svojich rodičov víkendový pobyt v Tatrách v Dolnom Smokovci. Všetky deti, ktoré sa do súťaže zapojili, budú odmenené malým prekvapením, ktoré im bude zaslané poštou. Víťazná kresba spomínaných sestier sa stala oficiálnym motívom vianočnej pohľadnice SKCH 2010.



VYDÁVA Sekretariát Slovenskej katolíckej charity, ADRESA REDAKCIE Kapitulská 18, 814 15 Bratislava, tel. 02/5443 1506 fax 02/5443 3097, e-mail: sekretariat@charita.sk, bankové spojenie Slovenská sporiteľňa, č. ú.: 0176 875 345/0900 VS 140, ZODPOVEDNÁ REDAKTORKA: Ivana Pástorová, SPOLUPRACOVNÍCI: Ing. Mgr. Juraj Barát, Peter Knapík, Marián Kolenčík, Eva Muršinová, Bc. Eva Ondrušková, Adam Peciar, Spišská katolícka charita, Mária Takáčová, Mons. Alojz Tkáč, Andrea Topolšká, Sr. Bohdana CJ, Eva Zelinová. FOTO: SKCH, DCH a ADCH, Michal Fulier, Andrej Lojan, Adam Peciar, Livio Senigalliesi, Matúš Zajac, archív Caritas Internationalis, archív Caritas Slovenia, archív SKCH. GRAFICKÁ ÚPRAVA Pavol Janoško, VÝROBA: vydavateľstvo Don Bosco, REGISTRÁCIA MK SR 3106/2003, ISSN 1338-1504, Časopis je nepredajný a vyšiel vďaka darcom Slovenskej katolíckej charity.

ABY ČLOVEK NEBOL SÁM

Podporte hospice Slovenskej katolíckej charity
zaslaním sms správy v znení:

DMS medzera CHARITA na číslo 877.



**POČET ÚDEROV SRDCA JE KONEČNÝ.
JEHO VEĽKOSŤ JE NEKONEČNÁ.**

HOSPICOVÁ STAROSTLIVOSŤ
zaručuje nevyliciteľne chorým
ľuďom v terminálnom štádiu života,
že nebudú trpieť neznesiteľnými
bolestami, za každých okolností bude
zachovaná ich ľudská dôstojnosť a
v posledných chvíľach nezostanú
sami. Hospicová starostlivosť pamätá
aj na príbuzných chorého a poskytuje
im podporu.

Tam, kde štát pomáha málo, môžete pomôcť vy, akýmkoľvek príspevkom. Číslo účtu pre túto zbierku je: 0176875345/0900, Slovenská Sporiteľňa, variabilný symbol: 138. Zbierku môžete podporiť aj formou sms v tvare **DMS medzera CHARITA na číslo 877** do 31. januára 2011.

Cena Darcovskej SMS správy je 1 €. Ak chcete podporiť konkrétny hospic, navštívte stránku www.europomoc.sk. Viac informácií na www.darcovskasms.sk alebo www.charita.sk



je medzinárodná ochranná známka. Výhradným držiteľom práv k ich užívaniu na území Slovenska je Fórum donorov.